Utorak, 18.08.2015.g.

U velikim kušnjama koje prolazim ovih dana, jedva sam čekao subotu i

Blagdana uznesenja Blažene Djevice Marije kako bi se ispovjedio u

jednom njezinom prošteništu. Nisam uspio otići na Mariju Bistricu pa sam

odlučio da ću otići u jedno susjedno mjesto gdje se također u njihovoj

jednoj župi, u župnoj crkvi, slavio ovaj blagdan.

Došao sam skoro sat vremena prije početka mise i stao odmah do vrata

ispovjedaonice kako bi obavio ispovijed koju sam tako trebao. Baš je

počela i zajednička molitva Krunice pa sam radosno čekao da dođe

svećenik. Prebirao sam u sebi razne situacije koje su mi se tih dana

događale, i u svjetovnom i u duhovnom životu, i izvlačio iz njih one silne

grijehe koje sam učinio kako bi ih mogao predati Gospodinu preko

Njegovog svećenika. Još su se neki vjernici interesirali da li traje

ispovijed.

Pripremajući se za ispovijed i moleći SVETOGA DUHA da me vodi u

ispovijedi, dignem glavu i vidim iznad sebe sliku mojeg nebeskog

prijatelja, Svetog Leopolda Mandića. Njegova pojava i blago lice mi uvijek

donesu neki mir i radost. Pa sam i njega zamolio neka moli za mene kod

Gospodina da se iskreno ispovjedim.

No, svećenika nije bilo. Završili smo i s moljenjem Krunice. Već me

polako počela hvatati neki nemir da možda neću moći obaviti ispovijed.

Došao je i početak mise a svećenika za ispovijed nije bilo.

Misu je počeo služiti samo jedan svećenik. I "palo" mi je na pamet da je

ovih dana u toj župi bila i njihova velika ispovijed, da je vjerojatno prije

prethodne mise bio neki svećenik za ispovijed, da je vjerojatno malo

svećenika pa sve ne stignu a pogotovo što je iza ove mise trebala slijediti

velika, središnja misa.

Onda mi "padne" na um da se možda ispovijed vrši negdje iza crkve, kako

to zna biti kada su velike vrućine i u crkvama koje unutra imaju malo

mjesta za ispovijed. Pošao sam iz crkve i obišao oko nje provjeravajući da

li se možda negdje obavlja ispovijed. Ali, nigdje nisam našao svećenika

pa ni u sakristiji u koju sam ušao.

Uhvatila me neka žalost. Htio sam se pričesti i primiti ŽIVOG

GOSPODINA ISUSA u sebe da mi donese mir i radost u srce u tim

danima raznih kušnji koje sam prolazio. A imao sam teških grijeha zbog

kojih nikako nisam htio pred Njega.

Ušao sam natrag u crkvu. Nisam znao što napraviti. Čak sam pomislio da

poslije mise pričekam svećenika koji je služio misu i da njega zamolim da

me ispovjedi. No, odustao sam ubrzo od toga jer je sigurno taj svećenik

imao i drugih briga, služio je svetu misu, pa da mu sad ja "uletim" tamo u

gužvi sa ovim svojim zahtjevom …

Ništa, mislio sam, neću ići na pričest. OSJEĆAO SAM SE

NEDOSTOJNO DA PRIMI ŽIVOGA BOGA U SEBE.

Zdušno sam pratio tijek svete mise i u njemu sudjelovao svim srcem. Ako

već neću moći primiti ŽIVOG GOSPODINA U SEBE, osjetit ću Njegovu

prisutnost, NJEGA ŽIVOGA, kroz misu.

Približavalo se i vrijeme pričesti. Ja sam čvrsto odlučio da ne idem jer

sam nedostojan.

Sveta pričest je počela a meni je srce počelo "gorjeti". A da ipak idem

primiti ŽIVOGA GOSPODINA pa ću se ispovijedi drugi dan, pitao sam

sam sebe. A ne, jednostavno nisam dostojan, nosim teške grijehe na srcu

i duši, ne mogu ići.

Krenule su mi suze ali sam odlučio da neću ići. NISAM DOSTOJAN.

I tada u jednom trenutku dođe mi u misli poziv: "IVANE,

DOĐI!" Odmah sam osjetio da me to ŽIVI GOSPODIN ZOVE.

Ponovno: "IVANE, DOĐI! IVANE, DOĐI! IVANE DOĐI!"

Oblijale su me suze. Samo su tekle. "GOSPODINE NE MOGU,

NISAM DOSTOJAN!" odgovorio sam ja. "TI ZNAŠ DA ŽELIM

ALI NISAM DOSTOJAN."

"IVANE, DOĐI!" ponovno mi odjekne u mislima. Da nije možda

to zli ili netko od njegovih zlih duhova, upitam sam sebe. I

odmah odgovor: "NIJE ZLI. IVANE, DOĐI!"

Dignem glavu, uperim oči pune suza u gomilu ljudi koji su u redu

stajali da prime svetu pričest. Od te gomile ljudi, nisam vidio

svećenika koji je dijeli ŽIVOG GOSPODINA.

I onda ponovno, iz stog smjera poziv meni: "IVANE, DOĐI!

IVANE, DOĐI! IVANE, DOĐI!"

Više nisam mogao izdržati. Srcem mi je preplavio duboki mir i

radost. Gospodin me zove da dođem. On zna za moje grijehe.

On zna da sam mu ih htio predati. On zna da se duboko kajem

za svoje grijehe. ON je vidio patnju moga srca i moje duše.

A ON JE BOG SVEMOGUĆI. ON JE LJUBAV I MILOSRĐE.

I ZATO ME ZVAO. JER MI JE SRCE BILO ČISTO I

PREDANO NJEMU.

JER SAMO ČISTI SRCEM MOGU, U TO SVOJE SRCE,

PRIMITI GOSPODINA BOGA ŽIVOGA.

I "prođe" mi kroz misli da sam ja ponizno i vapijuće tražio ispovijed. I

odjednom sam vidio sliku da smo kod PRETVORBE kleknuli sam jedna

žena i ja od onih koji smo stajali. Da mnogi nisu ni glave pognuli kada se

ŽIVI GOSPODIN PO POSVEĆENIM SVEĆENIKOVIM RUKAMA

SPUSTIO MEĐU NAS.

Zato mi je Gospodin u tom trenutku dao milost i pozvao me DA GA

PRIMIM ŽIVOGA. RADI ČISTOĆE I PONIZNOSTI MOJEG SRCA I

MOJE DUŠE.

Stao sam u red za primanje SVETE PRIČESTI. KAKO SAM BIO

RADOSTAN! SUZE SU MI SLIJEVALE NIZ LICE …

No, znao sam da grijehe moram ispovjediti. Jer me samo svećenik, od

Gospodina odabran, mogao njih razriješiti ovdje na zemlji.

Do kraja mise samo sam tiho plakao i zahvaljivao za sve Gospodinu.

Drugi dan, u nedjelju, otišao sam na večernju misu. I opet došao skoro

sat prije da se pomolim i da pričekam svećenika da se prije mise

ispovjedim.

I opet, radi godišnjih odmora i drugih obveza koje svećenici imaju, nije

bilo ni jednog svećenika za ispovijed.

Ali, sada je moje srce bilo mirno i ispunjeno. DAN PRIJE JE U NJEGA

DOŠAO GOSPODIN. I DO VRHA GA NAPUNIO MIROM I

RADOŠĆU.

I znao sam, nisam o tome trebao donositi nikakvu posebnu odluku, da

neću ići na SVETU PRIČEST. Nosio sam grijehe koje sam trebao predati

Gospodinu i od svećenika za njih dobiti odrješenje.

GOSPODIN JE BIO U MOJEM SRCU I JA SAM TO MOGAO

"NOSITI".

Misa je prošla i ja sam radosno u njoj učestvovao. Ali na pričest nisam

išao.

Tek sam se danas ispovjedio na jutarnjoj misi u drugom gradu. I tako

očišćen sam ponovno PRIMIO ŽIVOG GOSPODINA.

I KLEČEĆI PRED NJEGOVIM SVETOHRANIŠTEM, MOLEĆI

POKORU KOJU SAM DOBIO, SA SUZAMA KOJE SU MI SE

SLIJEVALE NIZ LICE, JA SAM DUBOKO OSJEĆAO KOLIKO

GOSPODIN VOLI MENE I SVAKOGA OD NAS.

UVIJEK KADA ĆEMO GA TREBATI, ISTINSKI I PONIZNO,

ON ĆE NAM DOĆI.

Na kraju, pri izlasku iz crkve, kleknuo sam pred sliku dragog sveca

Leopolda Mandića i zahvalio što je molio za mene u ove dane kada se

nisam mogao ispovjediti. I izmolio sam mu nekoliko molitvi za koje sam

ga zamolio da neka ih preda Gospodinu zajedno sa svojim molitvama za

sve one koji imaju problema da se ponizno i iskreno ispovjede.

KAKO SAM SAMO MIRAN I RADOSTAN!

A tako teške kušnje imam…

ALI ZNAM DA ĆE SVE BITI DOBRO ...

O BOŽE MOJ LJUBLJENI, GOSPODINE

SVEMOGUĆI, HVALA TI!

BESKRAJNO TI HVALA NA SVIM TVOJIM

DUHOVNIM I MATERIJALNIM

DOBROČINSTVIMA KOJE MI DAJEŠ, MENI I

SVIMA NAMA GRIJEŠNICIMA!

SVET I PRESVET U SVE VIJEKE VJEKOVA!